

Sygn. akt II K 353/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18.10.2016 r., 29.11.2016 r.

w sprawie:

J. G. (1), syna J. i O. z domu K., urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13.03.2016 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. nr rejestracyjny (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając kolejno w pierwszym badaniu 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu co stwierdzono przy użyciu urządzenia A. 6020 oraz w trzecim badaniu 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i czwartym badaniu 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu- co stwierdzono przy użyciu urządzenia pomiarowego typu A. A.o

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. oskarżonego J. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13.03.2016 r.;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 100 zł (stu złotych) oraz w całości pozostałe koszty procesu kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt II K 353/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2016 r. w godzinach wieczornych J. G. (1) spożywał alkohol w ilości 0,25 litra wódki. Następnego dnia w godzinach porannych, oskarżony w towarzystwie syna udał się swoim samochodem marki F. o nr rej. (...) do Centrum Handlowego (...) w G. celem zakupu spodni dla syna. Po drodze, około godz. 09:30 w G. na ulicy (...) funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. – P. G. i A. N. zatrzymali do rutynowej kontroli trzeźwości pojazd kierowany przez J. G. (1). Wobec tego, iż funkcjonariusze wyczuli od kierującego woń alkoholu został on poddany badaniu trzeźwości. Badania wykonane za pomocą urządzenia A. 6020, przeprowadzone odpowiednio w godzinach 09:34 i 09:49 dały wyniki 0,31 mg/l i 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji J. G. (1) został przewieziony do Komendy Miejskiej Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 10:27 i 10:28 wyniosły 0,33 mg/l i 37 mg/l alkoholu w wydychanym przez J. G. (1) powietrzu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. G. (1) k. 19-20, 27-28; zeznania świadka P. G. k. 15, 34-36; zeznania świadka E. G. k. 36; zeznania świadka J. G. (2) k. 36; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 2-6/

Oskarżony J. G. (1) jest żonaty, ma czworo dzieci, w tym troje dorosłych i jedno 16-letnie. Posiada wykształcenie średnie, w dacie zdarzenia był zatrudniony w pizzerii na stanowisku kierowcy na pół etatu i z tego tytułu osiągał dochód w wysokości 800 zł miesięcznie. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry.

Oskarżony nie był dotąd karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 22, 27; dane o karalności k. 21/

Oskarżony J. G. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Oskarżony wyraził żal z powodu zaistniałej sytuacji, ale nie posiadał żadnego wytłumaczenia na swoje zachowanie, stwierdził jedynie, że wydawało mu się, iż może prowadzić pojazd.

Oskarżony na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że pracując w pizzerii jako kierowca sprawdzał w takich sytuacjach trzeźwość alkomatem, który nigdy nie wykazał zawartości alkoholu po takim czasie. W dniu zdarzenia nie dokonał takiego sprawdzenia. Był przekonany, że nie ma alkoholu w organizmie. Poprzedniego dnia wypił „ćwiartkę” wódki, skończył pić około godziny 23.00-23.30. Podał, że gdyby sprawdził, to nie wsiadłby do samochodu, mogła jechać żona, która ma prawo jazdy.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. G. (1) k. 19-20, 27-28/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony J. G. (1) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka P. G., to jest funkcjonariusza Policji, który wraz z partnerką podjął kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zeznania te

dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadka kontroli drogowej, z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu, przeprowadzono na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komendy Miejskiej Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu i te wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego. Ponadto świadek wyjaśnił zasady dokonywania pomiaru stanu trzeźwości, jaki jest błąd pomiaru użytych urządzeń i jak należy to pojęcia rozumieć, jak również jakie czynniki mogą mieć wpływ na wynik pomiaru. Zeznanie świadka należy uznać logiczne, jasne, obiektywne i rzeczowe, jak i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Jako wiarygodne potraktować należało także zeznanie świadków E. G. i J. G. (2), gdyż są logiczne i wewnętrznie spójne, aczkolwiek zeznanie te nie wniosły niczego istotnego z punktu widzenia przedmiotu postępowania, jako że dotyczyły okoliczności, które nie były sporne.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, dając im wiarę w całości. Są one jasne, logiczne i szczegółowe, ponadto nie stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, uzupełniając się z nim.

Oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił w sposób korespondujący oraz zgodny z pozostałym materiałem dowodowym. Z jego wyjaśnień wynika, że w godzinach wieczornych dnia poprzedzającego dzień zdarzenia spożywał alkohol w postaci wódki, a następnego dnia w godzinach porannych kierował samochodem nie weryfikując stanu swojej trzeźwości i opierając się jedynie na subiektywnym przekonaniu, że może prowadzić pojazd. Wyjaśnieniom tym Sąd dał wiarę, gdyż są one jasne, logiczne, szczegółowe i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym z zeznaniami świadków oraz z wynikami badania trzeźwości oskarżonego.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony J. G. (1) w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. W ocenie Sądu należy natomiast zwrócić uwagę na pewien brak konsekwencji w wynikach badań, albowiem pierwszy wynik badania drugim urządzeniem był nieco wyższy niż analogiczny wynik badania przeprowadzonego pierwszym urządzeniem, dodatkowo w tym drugim przypadku nie został zachowany odstęp 15-minutowy pomiędzy badaniami. Zdaniem Sądu nie wpływa to jednak na pewność ustalenia, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, wskazują na to bowiem nawet korzystniejsze dla oskarżonego wyniki badań przeprowadzonych pierwszym urządzeniem, także przy uwzględnieniu błędu i niepewności pomiaru wynikających ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony J. G. (1) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się bowiem żadne wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony J. G. (1) jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątpienia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował. Zdaniem Sądu J. G. (1) dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony,

przy uwzględnieniu, że spożywał w nocy przed prowadzeniem pojazdu mocny alkohol, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. W ocenie Sądu ze wskazanych względów należy wykluczyć sytuację, iż oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu będąc przekonanym, że ilość i rodzaj spożytego alkoholu oraz czas jego spożycia nie stanowią już w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, skoro spożycie wysokoprocentowego alkoholu nastąpiło w nieodległym w zasadzie czasie przed prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 kk. Oskarżony bez wątplenia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym J. G. (1) wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

Uznając oskarżonego J. G. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia Sąd na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości w godzinach porannych, gdy ruch pojazdów odbywa się już w normalnym natężeniu, co niewątpliwie wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poza wspomnianą kwestię w ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się jednak okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary i mające charakter przeważający nad wskazaną wyżej okolicznością obciążającą. Okolicznościami takimi są uprzednia niekaralność oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zgodności z prawem dotychczasowego trybu jego życia, przyznanie się przez oskarżonego do winy i wyrażenie skruchy, a także to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, który jedynie nieznacznie przekraczał dolną granicę, od której w świetle obowiązujących przepisów należy mówić o takim stanie, co z kolei wpływa na uznanie, iż stopień zagrożenia ze strony oskarżonego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie był szczególnie wysoki, choć z drugiej strony brak podstaw do przyjmowania, iż nie był on znaczny, co z kolei wykluczało możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego J. G. (1) karę grzywny w wyżej wskazanym wymiarze. Określając wysokość stawki dziennej grzywny w nieznacznie tylko przekraczającą minimalną wysokość wymiarze 20 zł Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 kk, w tym przede wszystkim to, iż wobec utraty prawa jazdy możliwości zarobkowe oskarżonego znacznie się obniżyły. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej w wyższej kwocie niż orzeczona.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego J. G. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Jak już wyżej wspomniano, orzeczenie przedmiotowego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, z pozostawieniem Sądowi wyboru rodzaju pojazdów, których zakaz dotyczy. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości oskarżony. Przedmiotowy zakaz Sąd mógł orzec, stosownie do treści wskazanych wyżej przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, na okres od 3 lat do lat 10. Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 3 lat, uznając, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności łagodzące stopień

zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym ze strony oskarżonego nie jest na tyle znaczny, aby konieczne było orzeczenie przedmiotowego zakazu w wyższym wymiarze czasowym.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego, zobowiązując go do zapłaty kwoty 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W świetle brzmienia wskazanego przepisu rozstrzygnięcie takie było obligatoryjne, a przy tym zdaniem Sądu przedmiotowe świadczenie ma istotne znaczenie dla kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd orzekł przy tym wskazane świadczenie w minimalnej przewidzianej przepisami wysokości, bowiem zdaniem Sądu jedynie taka, choć wciąż znaczna, wysokość orzeczonego świadczenia nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego i nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości.

Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13.03.2016 r.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem kosztów sądowych, w tym 100 zł z tytułu opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).